

Pamflet

Núm. 20 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 23 de maig del 1936

Insistim en el Congrés d'Esquerra

I tornem a parlar del pròxim Congrés de l'Esquerra Republicana de Catalunya; ara ha d'ésser l'obsessió del militant perquè hi pot decidir la sort del Partit. L'augment d'intervenció de les multituds en la vida política ha fet que variessin enormement els factors polítics de cinquanta anys ençà. Sense que poguem menysprear el valor home, que era aleshores la força més decisiva per la perduració del sentit heroic que donaren a la individualitat humana les guerres de la Revolució i el romanticisme, el predomini col·lectiu i la mística collectivista li han minvat la influència, que només és acceptada en casos i moments extraordinaris com el del nostre Francesc Macià. També ha perdut el poder taumàtúrgic que hom atribuïa a la doctrina en les èpoques que creia en la fatalitat del Progrés en virtut de la qual qui es col·locava o creia col·locar-se en el seu terme no tenia a fer altra cosa que esperar beatíficament la seva hora.

Avui els partits són acció i descansen en la unió. Hom eximeix la doctrina de lirismes i de ploricons i li exigeix una eficàcia immediata. Els homes són activitats que actuen al mandat dels militants i no tenen més mèrits que la lleialtat amb què serveixen el cos col·lectiu.

Això, és clar, dóna una responsabilitat a les decisions conjuntes. I una solemnitat popular que abans no tenien. Qualsevol delegat de la més petita viletta que encerta a proposar un acord que accepta l'Assemblea té la majestat i grandesa d'un magnat d'altre temps i amb més motiu que el magnat d'altre temps. No perquè hagi estat original ni genial, sinó perquè ha sabut interpretar i plasmar una voluntat col·lectiva que possiblement sense ell hauria tardat molt a ésser orientada o hom hauria fet a deshora.

El Congrés és, doncs, un fet culminant en la història d'un partit. Molt més el nostre, el màxim organisme polític de Catalunya. I molt més en aquests moments, els més decisius per a Catalunya, quan és iniciada una nova consolidació de les aspiracions populars després d'un tràngol gros com el 6 d'octubre.

En la intervenció en el 6 d'octubre el Partit no s'ha d'acusar de res. Avergonyits estan els qui després de la desfeta malparlaven de la revolta. Penedits, els ha calgut enterrar i negar activitats i paraules dels primers temps, i des d'abans del 16 de febrer fer-se apologistes de la gesta. El Partit no s'ha d'avergonyir de res, ni penedir de res.

Si la desfeta del dia 6 d'octubre podia incitar a la recerca dels culpables, més per afany d'excusar febleses pròpies que de trobar responsables als quals punir, la victòria del 16 de febrer, esclatant,

tumultuària, no solament vindicadora, sinó també glorificadora, ha fet heroics els suposats culpables d'ahir. Deslliurats de recercar, doncs, aquestes responsabilitats, la incapacitat o les claudicacions les resoldran les multituds arreconant o desplaçant a altres funcions els homes que s'ho mereixin.

Aquest pensament, que no fa més que recollir l'ambient sentimental dels militants, sortosament evita que el Congrés es rebaixi en una disputa anecdòtica i personalista que li ocuparia molt de temps, potser tot el temps, i sense eficàcia per al Partit ni per a Catalunya. Si algú pretén usar la tribuna per a tal

efecte confiem que els assembleistes refusaran la controvèrsia.

Així evitarem una de les més perilloses ocasions de renyines. La més perillosa, de segur: que els homes pequem sempre per excés de vanitat i se'ns fa més difícil avenir-nos amb l'ofensa personal que amb la discrepància ideològica.

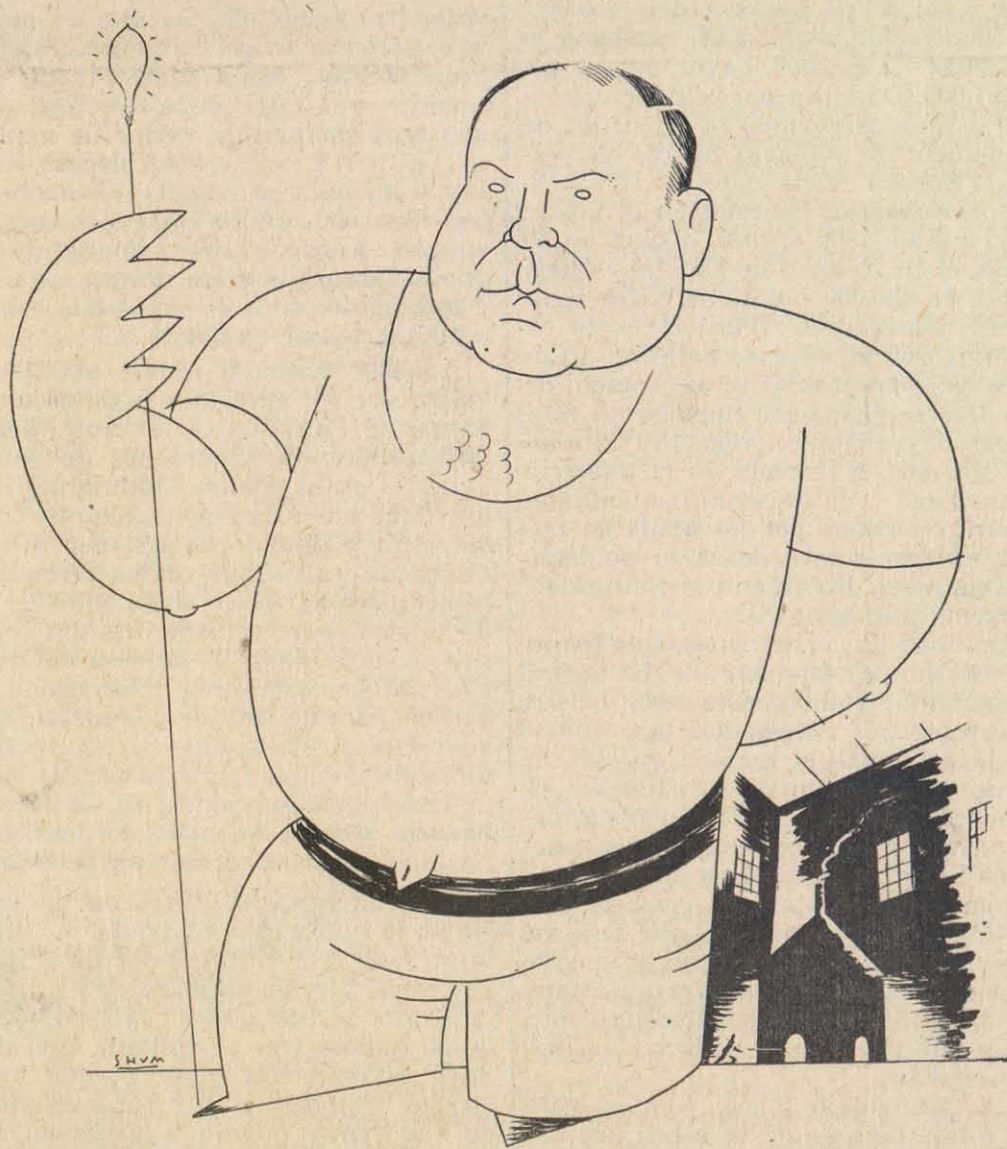
Bandejat el vesper de la vanitat ofesa, l'Esquerra no té motiu per a renyir ni escindir-se. Ideològicament cap raó nacional, ni d'estament no l'obliga a variar els principis. Adhuc els que han demanat l'ingrés o el reingrés no poden reclamar per a possibilitar-lo la modificació dels principis, ni tampoc de tàctiques: és una

necessitat seva per a exercir una influència pública que els fa demanar l'entrada, no una necessitat de l'Esquerra per a augmentar la seva potència. Els altres, els militants del Partit des de la seva fundació o els que lentament i individualment s'hi han adherit després, han de pensar que l'Esquerra, amb l'ideari actual, ha proclamat la República, ha proclamat la República Catalana, ha portat l'Estatut de Catalunya, ha estat instrument eficaç de la Revolució, s'ha revoltat per proclamar l'Estat Català i ha sabut glorificar-se en la desfeta i la persecució i ha vençut de nou, com a premi a les virtuts de sacrifici i lleialtat al programa que el consagrà. ¿Per què modificar-ne la ideologia o capgirar-ne els procediments amb perill de dividir un tot homogeni?

Perquè l'ampla àrea ideològica que ocupa priva que un matís determinat exerceixi un predomini absolut, s'ha d'expulsar els qui s'hi oposen? Només aquell sentit de la ximpleria humana pot explicar un raciocini semblant. L'expulsió enxiquiria aquesta àrea del Partit; a gràcies ell mateix es privaria d'ésser l'organització de la democràcia catalana, i s'amputaria un òrgan eficient per a l'actuació. Cap raó de pes no poden donar els que pensen així —si algú hi ha que hi pensi— que fóra més eficaç per a l'Esquerra i per Catalunya tenir un tros de partit enfront, en lluita aferrissada, canibalesca, com són a tot arreu les lluites entre les fraccions d'un partit, que hom ha descompartit de mala manera: només serveixen llurs renyines d'espargiment i glòria dels adversaris polítics d'ambdós fragments. L'excusa de la disciplina també és baldera, que més val passar tràngols i mal-de-caps dins del partit, i estalviar-los en la vida social amb campanyes d'escàndol, amb irrespectuositats cridaneres, amb avalots públics. Pensi tothom que el gran mèrit de Catalunya en aquestes hores agitada per a la República és la seva pau pública, resultat, més que a altra causa, de l'existència i organització d'Esquerra Republicana.

El Partit ha d'estructurar en l'ordre interior la suficiència democràtica, tot fent-la apta a l'activitat de sectors matitzats, inclús d'oposició. Mantenint el mateix ideari i principis bàsics ha d'adaptar-los en una actuació concreta per a democratitzar totes les activitats públiques i privades de Catalunya i obrir-les a l'impuls de l'estament obrer.

I, com dèiem en l'article de la setmana passada, l'Esquerra Republicana sortirà més forta que mai i continuarà essent l'instrument més eficaç del Nacionalisme integral i de la Revolució.

JOAN PEIRÓ

Quin home!... Quin homenàs!... Sota el pes d'una lluita constant elabora un pensament i una acció obrera i dóna al proletariat català un sentit noble de la vida. Seguidor lleial dels sindicalistes catalans, la culminació dels quals fou Salvador Seguí, adapta a les necessitats de l'hora l'impuls i la doctrina. El sindicalisme i l'obrerisme són amb ell cosa viva, humana, real.